

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SONJA KAIBLINGER
Scary Harry – Totgesagte leben länger
© Loewe Verlag, GmbH, Bindlach 2014
Ilustrații de Frédéric Bertrand
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană:
Cornel Stoenescu

© Epsilon Alfa, 2017
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-259-2

Sonja Kaiblinger

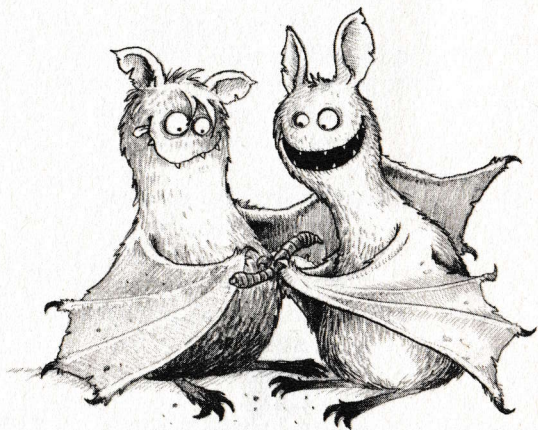
SERIA
SCARY HARRY

**Morții vii
trăiesc
mai mult**

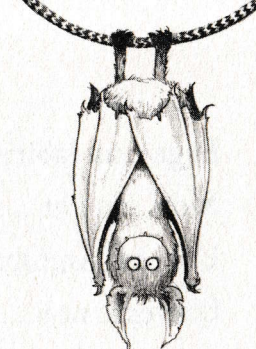
Ilustrații de Frédéric Bertrand

Volumul 2

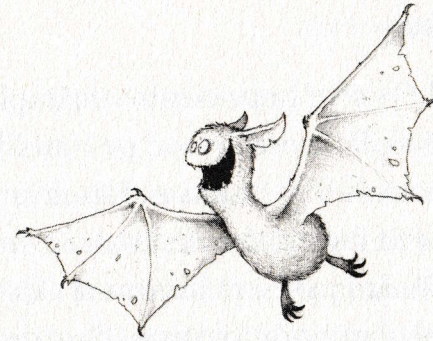

Cuprins

Un spirit nepoftit	7
Moștenirea lui Archibald	19
Ochelarii pentru spirite	31
Tortură pentru spirite	44
Mesaje misterioase	53
SMS către lumea cealaltă	62
Schelețilă face insolație	70
Spionaj	79
„Anti-Fantomă“	91
Trebuie să înveți să dai o spargere	101
Idea genială a lui Harold	112
Misterul se adâncește	125
Cremă pentru plajă pe lumea cealaltă	135
Călătorie în lumea de dincolo	146
Cenușiu cât vezi cu ochii	157
Institutul pentru Transportul Sufletelor	168

Fuga prin labirint	181
Mort sau viu	189
Unchiul Archibald	201
Un vecin nou	212

Un spirit nepoftit

Otto! N-auzi bine? cârâi o voce. Scularea! Ieși din scutece!

După o vreme, ceva atinse părul lui Otto și căzu cu zgomot pe pernă. Otto întredeschise ochii. În fața lor stătea Vincent, liliacul casei.

Otto mormăi îmbufnat, se răsuci și își îngropă adânc fața în pernă. Strânse și mai tare pleoapele. Tocmai avusese un vis palpitant, pe care voia neapărat să îl continue. Se făcea că Harold, scheletul cu coasă, îl luase cu el pe lumea cealaltă. Nu fusese înspăimântător. Trecuseră pur și simplu prin portalul din pendulă și aterizaseră pe un tăpșan bătătorit, cam pestriț, de prost gust, aflat dincolo de nori, care lui Otto îi amintea oarecum de cartea din *Alice în țara minunilor*.

De când Otto se împrietenise întâmplător cu o Moarte veritabilă, îl visa deseori pe Harold, în aventurile lor comune. În realitate, Harold nu îl luase încă pe Otto în lumea cealaltă, dar în urmă cu doar câteva săptămâni pusese împreună capăt acțiunilor ilegale ale unui proprietar de parc de distracții care fura spirite, al cărui nume era Philippe Bleu. Chiar și Vincent se dovedise atunci a fi de folos. Între timp, acesta revenise la rolul lui preferat de călcător pe nervi.

– Hai odată! strigă Vincent, ținându-l în sus și în jos pe perna lui Otto. A sosit timpul: prima oră ai biologie. Hop, hop, hop, jos din pat și hai în galop!

Brusc, Otto simți o durere ascuțită în lobul urechii. Făcu efortul de-a se ridica și îl străpunse pe animalul lui de casă cu o privire furioasă:

– Hei! Vincent, m-ai mușcat!

Liliacul rânji, dezvelindu-și dinții de vampir:

– Sunt mai bun decât oricare ceas deșteptător!

– Bați câmpii! Otto arată spre fereastră: Suntem în toiul nopții. Luna plină se află încă pe cer.

– Prostii. Este ora șapte dimineața, insistă Vincent, încrucișându-și îmbufnat aripile.

– Este noapte!

– Este dimineață!

– Noapte!

– Dimineață!

– Pliscu'!

Otto se aruncă din nou în pat. În mod cert nu avea să se trezească la ora două sau trei dimineața ca să meargă la școală doar pentru că un liliac obraznic îi cerea asta. Glumele lui Vincent fuseseră totuși mai bune.

– Ascultă, Otto! Vincent își flutură o aripă pe sub nasul băiatului. Pendula din salon tocmai bate ora șapte.

Otto trase cu urechea. Una... Două... Trei... Într-adevăr, în final numără șapte bătăi.

Vincent îi aruncă o privire triumfătoare.

– Vezi? Ceasurile mătușii Sharon nu se dereglează niciodată, ar trebui să știi asta. Le controlează în fiecare seară.

– Da, bine.

Otto oftă și se ridică în capul oaselor. Când Vincent avea dreptatea, păi avea! Mătușa lui Otto colecționa ceasuri de toate felurile și era vestită pentru faptul că orologiile ei erau precise la secundă. Dar de ce anunța pendula din salon dimineața, cu toate că afară era un întuneric de îți băgai degetele în ochi? Ceva nu era în regulă. Otto hotărî să verifice. Se dădu alene jos din pat și coborî până în salon.

Ajuns acolo, rămase cu gura căscată. Toate ceasurile arătau ore diferite! Conform pendulei, era ora șapte. Arătătoarele ceasului cu cuc, aflat pe peretele de lângă Otto, indicau miezul nopții. Ușița din lemn a acestuia se deschise și cucul cântă de douăsprezece ori, în timp ce porni și alarma unui ceas digital din colțul camerei. Ecranul arăta ora cinci și jumătate dimineața.

– Dumnezeule, ce-i cu gălăgia asta de nedescris? Alături de Otto apăruse sir Tony, îmbrăcat într-o pijama cu dungi, purtând o scufie de noapte cu un ciucure, cu o lumânare în mână. A făcut cucul temperatură?

Sir Tony era unul dintre cele trei spirite ale casei care locuiau în vila mătușii Sharon. Cu excepția lui Otto, pe acestea nu le putea vedea nimeni. De ce posedă tocmai el acest dar bizar, Otto nu știa, dar între timp învățase să-l stăpânească de minune.

Sir Tony, Bert și Molly nici nu erau de groază. Poate doar obositori. Mai ales sir Tony, care se considera stăpânul casei. Din această cauză, cerceta cu mare atenție orice era în neregulă în gospodărie.

– Habar n-am. Otto ridică din umeri și aprinse lumina, pentru a putea să inspecteze mai bine ceasul cu cuc. Din exterior, urâtenia de obiect lăsa

impresia unui orologiu normal. Băiatul adăugă: Ceasurile mătușii Sharon nu se strică niciodată. Ce s-o fi întâmplat?

Nici nu apucă Otto să termine de vorbit, că în cameră se iscă o pală de vânt. Candelabrul zornăi și, brusc, tabloul unchiului Archibald, de lângă televizor, se înclină într-o parte. Pe Otto îl trecură fiori reci.

– Probabil că Bert și Molly vor să ne joace un renghii, cugetă Otto și se scărpină în cap.

Cele două spirite ale casei dădeau destul de des impresia că nu sunt tocmai coapte la minte, dar în mod normal manifestau un mare respect față de ceasurile mătușii Sharon.

– Nu cred asta. Sir Tony clătină din cap, în timp ce bibelourile din porțelan de pe comodă se rostogoliră pe podea ca împinse de mâna unei fantome. Cei doi nu se comportă în mod curent ca niște spiriduși.

Cu coada ochiului, Otto sesiză pe cămin ceva ce suiera. În clipa următoare, limbile ceasornicului de acolo se rotiră în sens invers.

Lui Otto îi trecu prin cap un gând:

– Poate că... este vorba despre un spirit străin.

Băiatul miji ochii, dar nu observă nimic.

Sir Tony ridică din sprâncenele lui stufoase:

– Un spirit străin? Aici, între cei patru pereți ai mei? Ia stai, să-mi spun și eu părerea! Fantoma urcă pe ceasul de pe cămin și se îndreptă. Cine îndrăznește să pătrundă în vila lui sir Tony fără a cere permisiunea? Asta este o violare de domiciliu!

De fapt, vila nu mai era de mult timp a lui Tony, ci a mătușii Sharon, însă Otto socoti că era mai bine să nu își întrerupă prietenul.

În loc de răspuns, marea pendulă din colț bătu o singură dată cam fals. Limbile i se roteau acum în sensuri diferite.

– ¡Callate! Ține-ți fleanca, grasule! răsună, în cele din urmă, din cutia ceasului o voce, însoțită de un râs înfundat.

Se înșela Otto sau aceasta avea un accent spaniol?

În clipa următoare, o creatură firavă sări din ceas și se proțăpi, stăpână pe sine, în fața lui sir Tony.

– Acum, aceasta este casa mea fantomă! Eu sunt Fernando, toreador din Sevilla! Spiritul vorbea cu un „r“ tunător și își împinse bărbia în față, pentru a fi mai convingător. M-am luptat cu mulți tauri grași, iar în comparație cu ei, tu ești doar o tortilla călâie! ¡Claro?

Spiritul era cam la fel de înalt ca Otto, avea păr cărlionțat, negru ca smoala, o mustață pleoștită, lunguiață, și purta un costum cu ornamente aurii. Cu

o mișcare fulgerătoare, scoase la iveală o pânză roșie, pe care o fâlfâi pe sub nasul lui sir Tony.

– ¡Arrriba!

– Vai de mine! Sir Tony dădu ochii peste cap și îl privi disprețuitor pe pirpiriu. Era evident că nici nu se gândea să se dueleze cu acesta. Ce Moarte năroadă te-a uitat aici? Cu siguranță că Harold a fost iar prea leneș...

– Nu mai exagera așa.

Privirea lui Otto trecu rapid de la misteriosul toreador la cadrul ușii, unde exact în acea clipă își făcuse apariția Harold, ducând cu el o grămadă de borcane pentru castraveți.

– Cine spune că această imitație de Speedy Gonzales trebuie trecută în contul meu? Otto, nu ar trebui să crezi niciun cuvânt al spiritelor! răbufni acesta, atât de indignat, încât fu cât pe ce să răstoarne un borcan.

Otto nu se putu abține să nu zâmbească. Atunci când îl întâlnise prima dată aici, în salon, scheletul cu rasă călugărească și cu teniși de culori diferite în picioare aproape că se scăpase în pantaloni de frică. Dar asta ținea deja de domeniul trecutului. Între timp, această Moarte devenise un contemporan foarte simpatic și glumeț. Nu era el vinovat pentru slujba pe care o avea.

În fiecare noapte, Harold furniza lumii celeilalte suflete proaspete, prinse în borcane pentru castraveți. Portalul se afla exact acolo, în camera de zi a mătușii Sharon, și anume în vechiul ceas cu pendulă.

– Mă gândeam și eu, murmură sir Tony. Dacă un spirit este blocat aici, pe pământ, este doar pentru că unul dintre voi nu l-a capturat la timp. Pufni, apoi continuă: Iar pentru zona aceasta, tu ești responsabil.

Harold așeză grămada de borcane pe masa din cameră.

– Corect. Bâțâi plasa lui pentru prins fluturi și se îndreptă spre spiritul străin. Totuși, pentru ăsta sunt responsabili colegii mei spanioli.

Toreadorul îl privi provocator:

– Ei, și ce dacă! Acum, eu locuiesc în această vilă, insistă el și își plimbă privirea prin salon. Mediul îmi convine. Mulțimea ceasurilor face casa foarte... plăcută.

Harold se bătu pe tâmplă cu arătătorul lui ciolănos.

– Plăcută? Cu ticăitul acesta permanent? Tipul nu este în toate mințile. Apoi, întorcându-se spre spirit, întrebă: De fapt, de cât timp ești mort?

– De destul timp, mormăi toreadorul.

– A trecut mai mult de o lună plină de atunci? se interesă Harold.

Otto privea încordat. Știa de la Harold că sufletele celor morți puteau fi duse pe lumea cealaltă doar până la prima noapte cu lună plină. Altfel, acestea erau condamnate la o existență eternă pe pământ.

– Eu cred că este mort de mult, interveni sir Tony. Arată deja ca un spirit adevărat.

– Așa este, îl susținu Otto.

Când cineva tocmai și-a dat obștescul sfârșit, sufletul lui apare, precum o minge roșie ca focul, deasupra capului mortului. Însuși Otto observase asta când murise vecinul lui, domnul Olsen.

Harold căzu pe gânduri.

– Există o cale prin care să aflăm foarte ușor dacă ne putem descotorosi de individ.

– Ai, ai, ai... D-aia n-are ursul coadă, ripostă micul spirit, dar în același moment Harold îl și prinse în plasa lui.

